

liberal ungdom

Nummer ett 2024 | TEMA
Federation

innehåll

TEMA: Federation

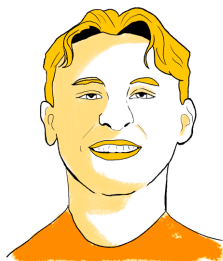
- s. 3 Redaktion och produktion
- s. 4 - 5 Hänt i LUF-landet
- s. 6 -7 Ledare: Varför federation?
- s. 8-9 Från liberalt till federalt?
- s. 10 - 11 Den ryska helvetesfederationen
- s. 12 - 13 Fler tomater skapar välstånd
- s. 14 - 15 Ramla inte ner i centraliseringens kaninhål
- s. 15 - 16 Små stater i stora egon
- s. 17 - 18 FO-Krönika:

redaktion och produktion

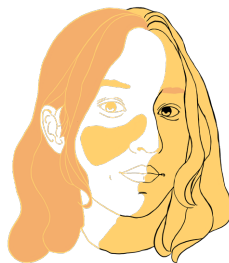
Kontakta redaktionen på: birkoff.otto@gmail.com

Otto Birkoff
Redaktör

Alvin Landström
Skribent

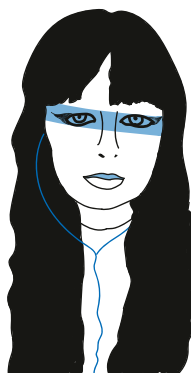
Amanda Asplund
Illustratör

Adam Furustam
Skribent

Alfons Karlsson
Skribent

Linn Danell
Skribent

Birger von Schenck
Skribent

Ansvarig utgivare

Karin Pettersson

Layout och redigering

Cecilia Modig / Otto Birkoff

Tryck

Bywind

Omslag

Amanda Asplund

Liberal ungdom ges ut av Liberala ungdomsförbundet och utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och verkar för individuella rättigheter, marknadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

Hänt i LUF-landet

EP-VAL

Nu är vi äntligen i slutspurten av europaparlamentsvalrörelsen, med nya kampanjer, dörrknackningar och bokbord varje dag. Över hela luf-landet kampanjar distrikt för vår toppkandidat Simona Mohamsson, som också är gästsribent i detta nummer!

Tips: Om du vill läsa på om EU-politik finns lufs nya valmanifest, med punkter om allt mellan elnät och erasmusprogrammet, på vår hemsida (luf.se).

NY VALGENERAL

Mycket har hunnit hända sedan förra exemplaret av Liberal Ungdom, bland annat att Kajsa Karlsbro började jobba som lufs valgeneral. Kajsa har tidigare suttit i luf Storstockholms distriktsstyrelse och var distriktets valgeneral förra riksdagsvalet.

VALKICKOFF!

I början av april möttes ett femtiotal lufare i Katrineholm för valkickoff. Det hölls fantastiska föreläsningar av bland annat Cecilia Malmström och Simona Mohamsson, och lufare från hela landet fick tillfälle att träffas, spela Trivial Pursuit och byta debattknep. På valkickoffen släpptes också lufs nya vallåt, Drömmarnas Europa, som nu finns på spotify!

VI SOM VET BÄST!

Fastän tappert motstånd från det mellandistriktliga samarbetet luf Mälardalen, tog luf Skåne och luf Storstockholm hem vinsten i tävlingen Vi som vet bäst, som i år innehöll frågor om allt mellan tåg, trilogier och Taylor Swift. Finalen kommer hållas på kongressen i augusti.

NY LU-REDAKTION

Det har tillkommit en ny redaktion för Liberal Ungdom! Förutom tidigare kända namn, såsom skribenterna Birger von Schenck, Adam Furustam och Linn Danell, har även två helt nya skribenter, Alvin Landström och Alfons Carlsson, Amanda Asplund som ny illustratör och undertecknad som ny redaktör.

xoxo Otto Birkoff

Ledare

Varför federation?

Otto Birkoff

Europa är idag, mer tydligt än på många år, hotat. Bara senaste året har den ekonomiska krisen i pandemins spår, blandat med utstuderade ryska påverkanskampanjer, blivit en explosiv molotovcocktail av missnöje som riskerar att förändra förutsättningarna för europasamarbetet i grunden, i synnerhet med tanke på det stundande europa-parlamentsvalet.

Europa har senaste åren skakats av en våg av fanatisk decentraliseringsiver. Detta syns inte bara på framgången för tyska, franska och italienska nationalistpartier, utan även på svenska valaffischer, där tanken om ett fritt och öppet Europa byts ut med budskap om att bygga murar och hålla gränser. När denna rörelse konsekvent underkänner ens de minsta tendenserna till ökat europasamarbete är det inte märkligt att de också kategoriskt underkänner idén om ett federalt EU. Att federalisera Europa är dock en av de reformer som bäst kommer syfta till att decentralisera Europa, då den syftar till att flytta makten från de nationella politikerna, till alla de individer som Europa i grunden består av.

Samtidigt finns det, rätt förståeligt, ett stort motstånd från medlemsstaternas politikers sida till att ge upp sin makt. Med det i hänsyn framstår en europeisk federation som det bästa alternativet för att överbrygga klyftan mellan dagens EU och ett som styrs europamedborgarna själva. Men istället för att diskutera federalisering som ett konkret sätt att demokratisera EU, centreras europapolitiska debatten kring brysselbyråkrater, snus och överreglering, som bara syftar till att öka misstänksamheten till EU och hindra demokratiserande reformer. Ja, det är dåligt med onödiga regleringar, men är det verkligen den viktigaste frågan som ska avgöras denna valrörelse?

En federalisering är inte en universallösning för de problem som finns i EU idag, men det är ett riktigt bra steg på vägen. Protesterna som har pågått senaste månaderna i Georgien påminner oss om vilka värden EU representerar och att ett enat, öppet och fritt Europa inte bara är plattityder. Om ett enat Europa inte vore en sådan stark kraft för fred, demokrati och frihet skulle inte liberalismens fiender, både innanför och utanför unionen, lägga så mycket resurser på att splittra oss.

Otto Birkoff
redaktör

Från liberalt till federalt?

Alvin Landström

Det låga valdeltagandet i EU-valet måste ses som ett tecken på att unionen behöver en makeover. Men den återkommande diskussionen om att Europa ska bli en federation är både en övertro på brysselbyråkrater och en naiv idé. Bara för att Europas enas kommer inte individens rättigheter och friheter vara säkra i ett liberalt Europa.

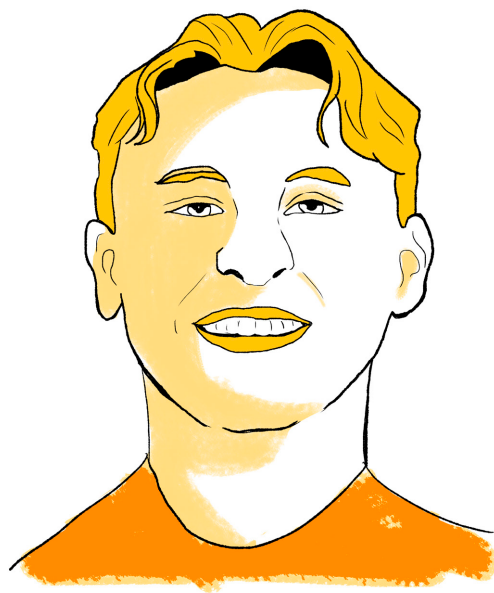
Under min weekendresan till den lettiska huvudstaden Riga upptäckte jag att NATO-flaggorna stolt vajade utanför flera byggnader när jag och min familj utforskade den gamla staden. Under vår promenad lade jag märke till att letterna nyligen firat tjugo år som Nato-medlem, och deras stolthet över detta var uppenbart. Jag funderade dock över om det lettiska medlemskapet i EU kommer att firas lika stort med tanke på det kommande tjugårsjubileumet som unionsmedlem? Efter en snabb googling upptäckte jag att endast 33 procent av letterna deltog i det föregående EU-valet, vilket antyder att EU-festen kanske inte kommer att bli lika stor. Trenden med lågt valdeltagande i EU-valet har varit konstant under det senaste decenniet, med undantag för Belgien som har valplikt. Som liberal och EU-kramare ställer jag mig frågan: Hur ska folk gå igång på EU igen? Är det strävan mot en federation? eller något helt annat?

Swexit är det begrepp som har använts flitigt av ytterkantshögern efter Storbritanniens utträde från unionen. EU-skepticismen har ökat stadigt både från höger och vänster inom unionen. Men det LUF menar är att EU ska vidareutvecklas till Europas Förenta Stater, som sitt bidrag till debatten. Jag tycker det är så roligt att vi liberaler hela tiden diskuterar om att banta eller avskaffa staten, privatiseringar hit och dit, och individen ska vara självgående. Men när det kommer till EU-frågan har vi en övertro på staten och brysselbyråkrater, som ett tillvägagångssätt för lösa alla problem i världen. För mig, som liberal, går inte denna ekvation ihop? Var finns den ideologiska kompassen som gör liberaler till matkritiker? Var det inte en av våra grundläggande principer som ledde till vår existens?

Dessutom kommer ett federalt Europa att kräva ännu en kamp för individens friheter. Vi måste komma ihåg att högerpopulismens spöke hemsöker Europa, där fler medlemsländer börjar övergång från liberala demokratier till auktoritära styren. I flera medlemsländer är rättigheterna för HBTQ-personer ifrågasatta, korruption är ett fortsatt problem i vissa länder och flera östeuropeiska stater kämpar med bristande pressfrihet. Är detta det liberala Europa som faller LUF i smaken? Den idealistiska naiviteten är dessvärre en bidragande faktor till att det liberala arslet åker rutschkana ur parlamentet och jag hoppas att Simona Mohamsson räddade oss från detta öde. Jag stödjer helt klart ett ökat EU-samarbete, men det europeiska samarbetet bör aldrig sträva mot att skapa en superstat, utan snarare fokusera på att bli en effektivare union.

Därför bör istället LUF fokusera på att reformera unionen för att väljarna främst ska förstå vad deras pengar finansierar och vilka beslut som fattas. Varför får en EU-parlamentariker 91 000 kr i lön, plus nästan en halv månadslön extra, utan att tydligt redovisa sina utgifter. Används pengarna till kontorsmaterial, gratinerade hummer eller droger? Utan transparens blir det svårt för väljare att rösta i valet. Dessutom är målet med EU att stärka det europeiska samarbetet och öka den internationella frihandeln, men det verkar snarare som att det mjölkas mer pengar än vad som åstadkoms under fem års tid.

Framtiden skapas nu och därför är det viktigt att väljarna lyfter på arslet ur soffan för att rösta. Om valdeltagandet hade varit detsamma i LUF:s drömfederation skulle jag kalla det för ett misslyckande. Liberal politik handlar om att öka, stärka och bevara demokratin. EU-valet måste bli mer attraktivt och istället för att drömma om en europeisk federation bör vi fokusera på att minska byråkratin inom EU och eventuellt överväga förändringar i systemet för att öka transparens och medborgarinflytande.

Alvin Landström

Den ryska helvetesfederationen

Linn Danell

Om vi i LUF fick bestämma skulle EU vara en federation men för att förstå hur vi vill att federationen ska se ut bör vi veta hur vi inte vill att den ska vara. För att en federation ska fungera väl, behövs en tydlig balans mellan den centrala och den regionala makten. Precis som att en europeisk federation skulle vara stor och mångkulturell är många andra federationer det idag. Ett bra exempel är den ryska federationen.

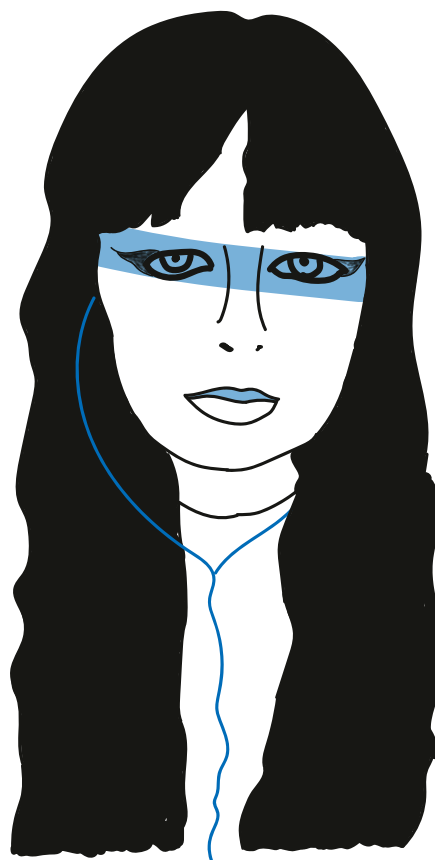
Efter Sovjetunionens fall uppstod den ryska federationen bestående av 21 republiker, 4 autonoma distrikt och 46 regioner. Det nya Ryssland var en asymmetrisk federation vilket innebar att distrikten, regionerna och republikerna hade olika rättigheter och ansvar. Regeringen i Moskva hade ansvar över nationella frågor som försvar, utrikespolitik och ekonomi medan de regionala myndigheterna hanterade lokala frågor som utbildning och infrastruktur.

Under de senaste 20 åren, under Vladimir Putins ledarskap, har statsmakten centraliserats (till Moskva/Kreml) och regionernas inflytande minskat. "Maktvertikal" är det begrepp som används för att beskriva det ryska politiska systemet under president Putin. Begreppet syftar på hur

beslutsfattandet centraliseras under presidenten som utövar kontroll över nyckelinstitutioner som media och rättsväsende. Själva kärnan i den ryska maktvertikalen är skattesystemets utformning under Putin, där all skatt tas in av Moskva och sedan delas till regionerna. Detta har lett till stora skillnader mellan huvudstaden Moskva och de övriga regionerna. Lönerna i Moskva är 2-3 gånger högre än i resten av Ryssland och en stor del av Rysslands budget läggs på Moskva. De övriga regionerna är underutvecklade och deras budgetar går inte att jämföra med Moskva då skillnaderna är så pass stora.

Det centraliseringen av makten har lett till att det inte finns någon politisk mångfald i Ryssland och brist på kontrollmekanismer, det vill säga en avsaknad av effektiva mekanismer för att övervaka och balansera makten i det politiska systemet. Ryssland fungerar som ett varnande exempel på faran med maktkoncentration i federala system. Den ryska federationen skiljer sig från andra federationer. I till exempel USA hålls den lagstiftande, dömande och verkställande makten isär för att kunna upprätthålla en balans mellan varandra samt förhindra att maktpositionerna dra nytta av varandra.

Rysslands huvudstad Moskva går att jämföra med huvudstaden i filmen Hunger Games. Ett maktcentrum som suger åt alla resurser på regionernas bekostnad. Det gör att regionerna är underutvecklade och regionerna inte har någon makt för att förändra detta. Ryssland är ett perfekt exempel på hur en federation inte skall styras.

Linn Danell

Fler tomater skapar välstånd

Adam Furustam

Att som liberal formulera argument för ett starkare Europa är knappast svårt. I en tid när diktatorer begränsar frihet, protektionismen vinner kraft och oskyldiga faller offer för Putins tyranni, är argumenten många. Samtidigt tenderar liberaler i kulturkrigets svallvågor lägga alltför stor kraft på värdeladdade frågor och tappa bort samarbetets kärna: den fria marknaden.

Länder handlar av egoistiska skäl. Sverige köper inte tomater från Spanien för att stötta spansk ekonomi – utan för att det finns en efterfrågan hos svenska konsumenter. Om ingen hade velat köpa tomater från Spanien hade handeln naturligt dött ut. Trots detta har politiker historiskt varken litat på konsumenternas önskemål, eller producenternas vilja till försäljning. I stället har makthavare med strama anletsdrag och pannan i djupa veck gjort allt för att förhindra handel. Höga tullar, straffbeskattning och handelsförbud är enbart ett urval åtgärder för att begränsa möjligheten.

Men varför begränsa något som gynnar oss alla? Trots att jag av naturliga skäl inte kunnat fråga 1700-talets makthavare, resonerar dagens protektionister förmodligen utifrån samma grund. Marknaden ses som ett nollsummespel. När Sverige exporterar en produkt får vi pengar, och när vi importerar förlorar vi detsamma. I realiteten är det tvärtom.

När vi importerar produkter får konsumenten inte enbart del av ett större utbud, vi skapar också en större marknad. När jag som konsument inte enbart kan köpa tomater från Sverige – utan även från Portugal, Argentina och Spanien – skapas en konkurrens som höjer kvaliteten och sänker priser. När en enskild producent styr marknaden finns ingen anledning att utveckla produkten: konsumenten kommer att köpa ändå. Det bästa exemplet är förmodligen Systembolaget som inom ett monopol kan sätta priser helt fritt och saknar incitament till att bredda utbudet. Att med hjälp av handel skapa en större marknad gör att produkten utvecklas, konsumenten får mer att välja mellan och arbetstillfällen uppkommer till följd av ökad specialisering och företagets vilja att tjäna pengar.

Uppvuxna med förmaningar om att spara en del av veckopengen och med en realitet där privatekonomin förutsätter större intäkter än utgifter, kan reserommanget kännas främmande. Efter att ha sett Lyxfällan är det få som skulle köpa en dyr bil i stället för att sätta mat på bordet. Samtidigt är det de facto de kortsiktiga förlusterna som gör att vi vinner på sikt. Att ena månaden gå minus till följd av aktieköp eller fastighetsinvesteringar, för att nästa månad hämta upp underskottet och göra vinst. Samma princip gäller på marknaden. Med internationell handel kanske Sverige förlorar på kort sikt – men på lång sikt gör konkurrensen att produkter utvecklas och välbefind höjs.

Som grädde på moset skapar handel ömsesidiga beroenden och minskar risken för krig och konflikt. Om ett land inte enbart offerar militära resurser och bränner diplomatiska broar, utan också lider ekonomisk skada, minskar incitamenten till att låta skottsalvor flyga och bomber falla. Eller som den glaskrossande 1800-tals filosofen Frédéric Bastiat uttryckt det: "om inte varor korsar gränser, kommer soldater att göra det".

I en tid när kritiker gång efter annan strävar efter att urholka det europeiska samarbetet, måste vi hålla den liberala fanan högt. I stället för att nysa in oss på värdeladdade frågor bör fokus ligga på att genom frihandel höja välbefind och stärka toleransen. Att handla med varandra skapar inte enbart ömsesidigt beroende, utan gör också att vi alla blir vinnare.

Adam Furustam

Ramla inte ner i centraliseringens kaninhål

Alfons Karlsson

Förstatliga skolan, ta bort kommunernas vetorätt och avskaffa regionerna. Individen måste skyddas från den stora starka kommunen/regionen. Retoriken börjar nästan bli lite tjatig. Det mesta ska bort från regional styrning; man ska inte längre ha samma rätt att bestämma över sin omgivning. Självklart ska individen alltid gå först, men lokalområdet måste få någonting att säga om vad som händer i sin närhet, än med begränsad makt. Vi liberaler måste påminna oss själva om fördelarna av decentralisering. Vi måste inse att centralisering inte alltid är nödvändigt.

USA, Tyskland och Schweiz är alla framgångsrika liberala demokratier, men de har samtidigt en decentraliserad stat. Anledningen till att de byggde federation istället för en enhetlig stat var för att stärka minoriteternas makt mot majoritetens tyranni. I ett land som Sverige, som har mer varierad kultur än vad vissa tror, kan decentralisering vara ett av de mest effektiva tillvägagångssätten för att ge områden som hotas av den rådande majoriteten skydd. Att ge de skyddade minoriteterna självbestämmande ser nog de flesta som självklart, men det är viktigt att påminnas varför en decentraliserad stat ibland är nödvändig.

Fördelen med självbestämmande kommuner kontra en stor auktoritär stat är att du lätt kan lämna. Att flytta från en kommun med dåliga politiker är mycket lättare än att fly från ett land med dåliga politiker. Detta leder till att individen väljer den kommun som passar dens egna värderingar bäst. Även om många ser ner på idén av en konkurrerande myndighet så är det någonting vi bör ha i åtanke. Så länge grundstaplarna av det statliga uppdraget är jämlikt och välskött kan kommunen tillåtas styra lite mer i näringsverksamheten och det triviala, och därför konkurrera med varandra för inflyttning och företagsamhet. Decentralisering tillåter mer oliktankande bland kommuner och regioner, vilket främjar konkurrens mellan dessa.

Min egendom ska inte behandlas som någon annans. Risken med en decentraliserad stat är att lokala myndigheter blir ännu mer benägna att bestämma över andras egendom, vare sig det vore genom beskattning eller reglering av fast egendom. Det är dock få liberala decentraliseringsförespråkare som talar för små lokala auktoritära stater. Vi inser att statligt förtryck från en liten myndighet är lika mycket förtryck som från en stor sådan. Precis som den nationella staten ska dess lokala indelningar fortfarande lyda konstitutionella begränsningar mot individen, och i högsta möjliga mån lämna denne ifred. Men där staten verkligen behövs kan det vara värt att ifrågasätta om det är en nationell eller lokal myndighet som ska ha makten.

Det finns många goda skäl att ta makt från lokala myndigheter. Ju närmre staten ligger individen, desto mer kan staten detaljstyra denna. Men vi bör ha i åtanke var vi lägger makten i vår demokrati, lokalt eller nationellt. Vi kan inte ramla ner i ett centraliseringshål utan att tänka efter noggrant om hur nära vi vill att staten ska ligga. Vi måste vara vaksamma inför centraliseringen.

Alfons Karlsson

Små stater i stora egon

Birger von Schenck

Allt är större i USA, förutom delstaternas egocentrism. Där vinner Europa stort. Vi bor på en kontinent där alla ser sig som lite finare, lite bättre. Hur ska då kontinenternas mindre lyckligt lottade länder stå ut med att bli Europas framtida "flyover country"?

Som amerikanofil är någon krets i mitt personliga helvete videor där amerikanare ska gissa europeiska länder. Det är alltid samma visa: Någon intet ont anande tonåring får se en karta över Europa och ska peka ut exempelvis Sverige, och sen får vi alla ett gott skratt när de dumma jänkarna pekar på Schweiz i stället. Men bakom skratten finns en brännande oro: Sticker vi inte ut tillräckligt?

Vi svenskar tänker innerst inne att vårt land är unikt nog att förtjäna internationell uppmärksamhet och erkännande. Det minsta motbeviset är därmed djupt upprörande. Varje gång någon får höra om Sverige och utbrister "IKEA!" kan vi klappa oss på ryggen med att vår soft-power ändå består, men något inom oss gnager när vi påminns om att vi inte härskar över Östersjön längre, utan endast möbelhandeln. Sverige vill, likt alla andra länder i Europa, stå ut, vilket kan bli ett problem när/om EU utvecklas till en federation. Vad händer med kontinenten där alla vill vara unika när det som faktiskt utmärker oss på en karta försvinner?

Små medlemsstater i EU och små delstater i USA kanske verkar lika på många sätt, men jag tror ingen i Nebraska blir särskilt kränkt av det faktum att den genomsnittlige europén inte vet mycket om deras hemstat. De har tillbringat hela sin existens som en liten bit av något större. Kontrastera detta med Europa, där varje land har vant sig vid att vara en egen enhet. Det blir ett brutalt uppvaknande att gå från centrum av sitt egna universum till periferin av någon annans.

Varje del av ett land kan inte vara lika viktigt. Varje land behöver ett Nebraska, sitt "Flyover country". Men kan den svenska stoltheten överleva att självt bli "flyover country"? Visst, vi har förstått och kan acceptera att vi inte riktigt spelar i samma liga som Europas tungviktare. Ingen förväntar väl sig att Sverige ska få lika många turister som Frankrike? Men när vi är inom samma gränser fungerar den ursäkten inte längre, och Sveriges redan krystade prestige lär få sin största smäll sen eurovision 2010.

Vi jämför med USA. Norden, med sin relativt låga befolkningstäthet och kalla klimat, lär bli Europas midwest, och Sverige kanske som North Dakota. Vi arma stockholmare, som redan står på tårna med påståendet att vi bor i "the Capital of Scandinavia", lär få kollektiv slagattack när vi degraderas till Europas "Bismarck". Och skratta lagom, göteborgare och malmöbor: Ni befordras till samma kändisnivå som Minot och Mandaree.

Missförstå mig rätt nu: Jag framför inte något av detta som argument mot en federalisering av EU (det får ni läsa min förra text för), men det är värt att komma ihåg att Europa är en kontinent av stora egon. Vi tror alla att vi är unika. Att få länder som är helt övertygade om deras egen särart att acceptera en nedgradering till att bara vara en del av något större kan vara lättare sagt än gjort.

Suveränitet är en stark drog. Kolla bara på de få amerikanska stater som en gång i tiden var självständiga. Texas var fristående i tio år och hotar fortfarande regelbundet att återvända till den gyllene eran. Kalifornien var ett eget land i hela en månad och viftar ännu stolt en flagga med orden "California Republic". Om bara en liten dos av friheten ger så starka abstinensbesvär lär Europas Förenta Stater bli världens tuffaste AA-möte.

Birger von Schenk

FO-krönika

Friheten skrämmer

Putin

Kompisar,

Visst är det så otroligt roligt med valrörelse? Jag vet att ni precis som jag springer med andan i halsen, svär över försenade tåg och kånkar tygpåsar tyngda av flygblad land och rike runt. Det är svårt att hinna stanna upp.

Valet till Europaparlamentet präglas än mer än riksdagsval av väljarnas okunskap. Vi har behövt lägga lika mycket tid den här våren på att informera dem om att valet äger rum som vi har fått prata om vad vi vill se för resultat av den kommande mandatperioden. Det är lätt att det tär på en, när vi offrar sömn och glada stunder med vänner för att böna och be om att vuxna människor ska nyttja den rösträtt våra föregångare kämpat för att ge dem.

Därför hämtar jag styrkan hos LUF. Alla kloka medlemmar som kan rabbla EU:s institutioner långt innan studenten, långt innan den här sossestaten låter er köra bil eller köpa en öl. Vi som vet vad vi kämpar för; ett enat Europa, ett frihetligt Europa, ett parlament med parlamentariker som kan garantera den fred och frihet vi lever i. Freden och friheten vi vill att fler ska leva och födas i.

Under våren reste jag tillsammans med mina kloka vice ordföranden, vår försvarspolitiska talesperson och framförallt vår kandidat Simona till krigets Ukraina. Det finns inget tydligare bevis på varför ett enat, starkt och samlat Europa behövs än när man ser motsatsen i vitögat. Sönderbombade hus, bilar som liknar durkslag efter alla kulhål, massgravar där åkermark och skolgårdar borde finnas.

Våra motståndare försöker förmedla en bild av EU och Bryssel som ett okänt väsen, ett svart hål långt där borta på kontinenten som fattar beslut vi tvingas leva efter i processer där vi inte har insyn. Det är inte bara en hundvissla för den nationalism och protektionism som aldrig tjänat någon individ väl, det är också att ge efter för okunskapen.

Om ditt namn inte finns på bordsplaceringen så finns det på menyn. Orkar du inte fatta egna informerade beslut kommer någon annan göra det åt dig, med sina egna bevekelsegrunder och intressen. Låter vi inte besluten fattas i Bryssel och Strasbourg, av personer vi valt och därmed kan granska, så kommer de fattas i Kreml och Beijing av personer som varken representerar oss eller respekterar oss.

Därför ber jag dig orka en stund till. Knacka några fler dörrar, spänna upp ytterligare affischer, le glatt bakom (eller helst framför!) ett till bokbord. För att det spelar roll. För att hela Europas framtid hänger på det.

Erik Berg
förbundsordförande

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm